

Rejsebrev fra Argentina

Et øjebliksbillede fra Plaza Dorrego, San Telmo, Buenos Aires, 3 min gang fra mit hostel - et nedslidt bohemeagtigt kvarter, hvor pladsen er centrum for bydelens restauranter, barer, markedsboder, tangodansere, gøglere og sikkert meget andet: I et hjørne trommer en gruppe energisk akkompagnement til en pige, der med kuglelejeagtige led vrider sig til rytmen, og ved et bord foran mig sidder et par - der viser sig at være to piger - og kysser meget lidenskabeligt. Selv her i landet, hvor alle konstant kysser hinanden, lader det til at være mere end en venlig gensynshilsen.

På muren, jeg læner mig opad og betragter sceneriet fra, er der klistret nogle Opråb fra en gruppe, der forsikrer, at de ikke hverken glemmer eller tilgiver militærstyret, der i disse dage for 34 år siden tog magten i landet, og som i de 7 efterfølgende år siges at være skyld i op mod 30.000 torturerede, forsvundne eller dræbte argentinere. Der er billeder af soldater og bødler, der truende "ikke vil blive

glemt", ligesom de rige familier fra dengang og nu navngives og beskyldes for at stå bag, uanset regeringens farve. Sådanne sedler ses på mure overalt i byen, så der lader til fortsat at være stor bitterhed over hvad nogle mener er det manglende retsopgør med generalerne.

Men ellers forstår argenterne nu også at nyde livet. Sådan hen ved 22-tiden begynder restauranterne at fyldes med aftensmads-gæster, og ved fortovs-cafeer frister musikanter de danselystne gæster i nattelivet til at tage en impulsiv tango på fortovet. For en sikkerheds skyld har næsten alle piger højhælede dansesko på, og mange med så høje slidser i kjolen eller så korte nederdele, at de tydeligvis har givet inspiration til opfinderen af tangotrusserne.

Jeg kan nok ikke snakke mig fra det, så jeg må hellere komme med indrømmelsen: Jeg

har indtaget narkotiske rusmidler. Altså ikke nu, hvor jeg kun fik en karaffel vin til aftensmaden, men forleden i Salta, byen i den nordvestlige del af Argentina ved foden af Andesbjergene, tæt ved grænserne til Chile og Bolivia.

På nogle postkort havde jeg set de mest fantastiske udsigter over grønne dale og flerfarvede bjerge, så jeg arrangerede at tage på en tur til området. Inden vi kørte ud af byen stoppede vi ved en speciel forretning, hvor guiden foreslog at vi købte nogle coca-blade, da vi skulle op i 3500 m højde, og disse blade blandt meget

andet skulle modvirke højdesyge. Coca planten må ikke dyrkes i Argentina, så bladene kommer fra Bolivia. Her har præsidenten, Evo Morales, som selv tidligere var coca-bonde og som er den første sydamerikanske præsident af indiansk afstamning, fornylig udtalt, at hans folk er kloge, sunde og smukke netop fordi de tygger coca-blade. Dette er svar på kritikken af, at landet ikke vil stoppe produktionen, som jo er basis for den illegale fremstilling af kokain, men ifølge Morales så er det vel ikke deres skyld, at der er mennesker i vesten, som efterspørger denne kemiske udgave af de sunde coca-blade. Ifølge guiden skal der mere end 100 kg coca-blade til bare at fremstille nogle få gram kokain, og jeg føler da heller ikke, at jeg er blevet afhængig af tyggeriet.

Faktisk kom jeg lidt galt af sted med min første portion, idet jeg kom til at knuse de halvtørre blade med tænderne, og dermed sammen med mundvandet kom til at sluge en del af dem. Det er ikke meningen, og ved anden portion lærte jeg, at man skal opbløde bladene i munden og holde dem hele, og så ellers kun suge spyttet gennem bladklumpen. Jeg synes der var en let følelsesløshed i tungen, i den side

jeg tyggede bladene, lidt ligesom når tandlægen bedøver for at rykke en tand ud, men ellers mærkede jeg nu ikke noget.

Det var en yderst flot tur, op gennem regnskoven til vi nåede den tørre del med tusindvis af store op til 800 år gamle kaktus - med lamaer på bjergsiden og kondorer svævende højt oppe på den blå himmel.

Inden Salta var jeg et par dage i Paraguays hovedstad, Asuncion.

Det blev ikke til nogen fodboldkamp, da den blev spillet kl. 23.30 og - bortset fra at det er min sengetid - havde jeg ikke rigtig lyst til at finde hjem gennem en mørk og

øde by langt ud på natten, når kampen var slut. Der er dog god grund til spilletidspunktet, da der ifølge avisen var 37gr C om dagen, medens der blev ned til 25grC om natten - samtidig med at luftfugtigheden var meget høj. Til gengæld var der andre adspredelser, for den ene aften fejrede det lokale teater deres 30 års jubilæum og havde forestilling i parken med musik, sang og gøgl.

Næste dag var byen fyldt med demonstranter kørt ind fra hele landet i busser, for sammen at kræve bedre forhold for den fattige landbefolkning og ikke mindst de helt fattige oprindelige indianske indbyggere. Der var stor tilslutning, og dagen igennem - det var en søndag - var gaderne fyldt med syngende mennesker med bannere. De sluttede ved det nye flotte parlament, hvor der blev holdt taler og skudt fyrværkeri af - alt

sammen tæt overvåget af politiet, der på alle hustagene havde folk med kikkerter, der var klar til at spotte evt. uroligheder. Dem så jeg ingen af, og da talerne var slut, kom et fuldtalligt symfoniorkester op på scenen sammen med en tenor - så der var da virkelig stil over denne demonstration.

Jeg kørte 2 gange med bus i ca. 20 timer, hvilket faktisk var en fornøjelse, for bussens sæder lod ikke vore gode lænestole hjemme i stuen noget efter, og busstewarden havde travlt undervejs med servering af mad og drikke. På et tidspunkt

kom vi gennem byen Tucuman, som er stedet hvor naziforbryderen Adolf Eichmann skjulte sig efter krigen. Vi kørte over jernbanen, som var den måde man rejste til Tucuman på dengang - og hvis man har sin fantasi med på rejsen, så kan man på dette nu græsbegroede og nedlagte jernbanespor tydeligt fornemme toget, hvor Eichmann - og senere nazijægeren Simon Wiesenthal - legede kispus med hinanden. Wiesenthal vandt, idet han fik

Eichmann henrettet i Israel i 1962.

Jeg bruger nu de sidste dage i Buenos Aires, som jeg jo ikke fik set meget af sidst, og det er en interessant by med forskelligartede og spændende kvarterer. Jeg kan

især godt lide La Boca-bydelen, der er byens fattige område, og især er kendt som hjemsted for fodboldklubben Boca Junior. Indbyggerne omkring det enorme stadion viser deres support ved at male deres huse i klubbens blå og gule farver. Det har bredt sig, og mange steder i området er de gamle huse malet i alle de mest skarpe farver og er gået hen og blevet en stor turist attraktion.

Og så fik jeg endelig i aften set en fodboldkamp. Det var mellem River Plate og Argentina Juniors, og udeholdet vandt med 1 - 0. Jeg var der i god tid og fulgte det store politiopbud, der vel var på størrelse med antallet af udeholdets tilskuere, incl. en kampvogn med 2 maskinpistoler på taget. Alt foregik dog yderst fredeligt og venligt, hvor selv den øverst kommanderende personligt

hjalp mig med at finde den rette indgang til dette enorme stadion, der var fyldt med 90.000 ellevilde tilskuere tilbage i 1978 da Argentina vandt VM på hjemmebane. I aften var der god plads, da holdet ikke har indfriet de altid høje forventninger, men alligevel oplevede jeg en forrygende stemning.

Min rejse er nu ved at være slut, og jeg vil blot til sidst sige tak til alle de uhyre flinke og venlige mennesker, jeg har mødt på hele turen. Alle har kun udvist venlighed og hjælpsomhed, og har med et smil båret over med mine primitive forsøg på at tale spansk.